

GAZETA TRANSILVANIEI.

REDACTIUNEA ȘI ADMINISTRAȚIUNEA:
BRAȘOVŪ, piața mare Nr. 22.

„GAZETA” IEȘE ÎN FIECARE ȚI.

Pe unu an 12 flor., pe șese luni 6 flor., pe trei luni 3 flor.

România și străinătate:

Pe an 40 fr., pe șese luni 20 fr., pe trei luni 10 franci.

ANULŪ L.

SĚ PRENUMERĂ:

la poște, la librării și pe la dd. corespondenți.

ANUNȚIURILE:

O seriă garmond 6 cr. și timbru de 30 cr. v. a. pentru fiecare publicare

Serisarii nefrancoate nu se primesc. — Manuscripte nu se retrămită.

Nr. 283.

Mercuri, 23 Decemvre.

1887.

Cătră cetitorii „Gazetei Transilvaniei“!

În puține zile se'implinesc 50 de ani, de când „Gazeta Transilvaniei“ luptă pentru lățirea culturii române, pentru libertatea și drepturile poporului român.

Pe timpul celei mai cumplite prigoniri a neamului românesc, „Gazeta Transilvaniei“ a arborat în mijlocul valoroșilor comercianți români de odinioară din Brașov drapelul redeșteptării naționale.

Cinci-zeci de ani de muncă, de grele și de necurmte lupte pentru înălțarea și prosperarea românismului se împlinesc.

Generațiunea vechiă și generațiunea cea nouă și-au dat mâna, au pus umărul la umăr, pentru realizarea marelui opere a redeșteptării și a liberării poporului român asupra.

Lucrat'au toți cu însuflețire bărbătească și cu statornicie sub drapelul sfânt arborat de „Gazeta Transilvaniei“ și urmându devisei nemuritorului bard național: „*Uniți-vă în cugetă uniți-vă 'n simțiri!*”

Și munca lor a fost încoronată de succes.

Unde eram acum cinci-zeci de ani și unde suntem astăzi! De s'a ridicat spiritul poporului român, de s'a întărit conștiința lui națională, de s'a pus temelie la cultura lui națională, cine va susține, că la această lucrare măreață națională n'a avut pôte cea mai însemnată parte diarul nostru, care a mers totdeauna înainte cu lumina pe cărările întunecoase ce trebuia să le străbatem?

Credincioși devisei ce și-au ales-o fii nobili și devotați ai națiunii în lupta pentru eliberarea și redeșteptarea națiunii române, am făcut tot ce în putință ne-a stat, pentru ca diarul nostru să pôtă corăspunde cât mai mult greii sale chemări.

Nu ne-am dat înderăt dinaintea nici unei greutăți, gata am fost a aduce ori-cult greii sale chemări, și decă în timpuri mai mult ori mai puțin favorabile, prin cari am trecut, nu am putut să facem mai mult pentru foia noastră decăt am făcut, cauza a fost firma noastră hotărre de a păstra în tote împrejurările independența noastră.

Astfel, trebuind să cucerim tărâmul pas cu pas, am înaintat încet, der sigur, și abia astăzi, după cinci-zeci de ani de muncă, ne vedem în pozițiune de a realiza, cu încordarea tuturor puterilor noastre, cea mai ferbinte dorință a neuitatului și de fericită memoria editorilor al diarului nostru Iacob Muresianu, ca *se avem și propria noastră tipografie.*

Incepndu cu ziua de 1 Ianuarie 1888 „Gazeta Transilvaniei“ se va tipări în propria noastră tipografie.

Facem tote acestea, fără a cere însă și din partea publicului să facă mai mari jertfe. „Gazeta Transilvaniei“ va apăre și dela 1 Ianuarie 1888 încolo totu în condițiunile de până acum ale abonamentului și anume:

Pentru Austro-Ungaria: pe trei luni 3 fl., pe șese luni 6 fl., pe unu an 12 fl.

Pentru România și străinătate: pe trei luni 10 franci, pe șese luni 20 franci, pe unu an 40 franci.

Aducndu această la cunoștința cetitorilor noștri, îi asigurăm, că nu ne vom abate din calea ce-o străbatem acum de jumătate de secol, ci că vom lupta și în viitoru cu îndoită putere și cu același devotament pentru apărarea, ridicarea și întărirea românismului.

Și ca să putem contribui cu efectu la realizarea aspirațiilor noastre îndreptate naționale în această monarhie, vom stăru înaintea de tote să ținem sus și să păstrăm nepătat steagul solidarității noastre naționale, al unirei și al unei înțelegeri între toți factorii poporului nostru.

Suntem tari în convingerea, ca toți cei ce cugetă sincer și curat asupra chemării Românului în aceste critice timpuri vor pune cu noi umărul la umăr și astfel vom merge cu toții înainte, der numai înainte, cu unanima strigare:

Dumnezeu și dreptul nostru!

Redacțiunea.

Brașov, 22 Decemvre 1887.

Era vorba într'unul din numerii trecuți de planul adversarilor culturii noastre naționale de a ne desorganiza școlile noastre confesionale prin totu felul de uneltiri, amestecuri, terorisări ș. a.

Totu cam pe atunci am făcut amintire și de faimosă ordinațiune a ministrului Trefort, prin care pretinde dela episcopii români de ambele confesiuni, ca să așternă tote actele despre destituirea vr'unui învățător de sub jurisdicțiunea lor a acestui ministeriu spre aprobare.

Pe lângă aceea, că ordinațiunea memorată stă în contradicțiune flagrantă cu dreptul de autonomie al bisericilor noastre, ea mai amenință și bazele disciplinei noastre școlare, căci un învățător, care nu și împlinesc chemarea sa și vine în conflictu cu autoritatea superioară biserică, se pôte sustrage pedepsei meritate și și pôte lua refugiu la autoritățile unguresci sub cuvntu, că este persecutat pentru înclinările sale cătră limba maghiară și cătră idea de stat maghiar.

Ni se comunică unu casu mai recentu, care ilustrează viu această deplorabilă stare de lucruri.

Cetitorii noștri își vor aduce aminte de necazurile Românilor din Turțu în comitatul Ugocea. Învățătorul confesional de acolo a fost destituit de autoritatea superioară școlară pentru nemplinirea datoriei sale. Inspectorul regesc și solgăbirul ungușu l'au susținut însă în postu, pertru că, diceau ei, este „bun patriot”. Urmările, își pôte ori și cine închipui, numai bune n'au putut fi. Mare amărăciune cuprinse întreaga comună românească și cauza sântă a învățământului era în pericolu.

Acelu învățător, „reabilitat” în contra deciziunii autorității școlare, trebuia să caute înainte de tote a și câștiga merite pentru cei ce-l susțineau. Nici că s'a gândit multu, și odată pornit pe povârșitul faptelor rele, nu s'a sfârșit

a debuta cu o falsă și mișelăscă denunțațiune în contra vrednicului preot și director al școlii din Turțu.

Tribunalul din Sătmăru a oferit în zilele de 12, 13, 14 și 15 Decemvre 1887 trista privesc de a face cercetare criminală, în contra unuia din cei mai bari preoți români în urma acuzărilor celor mai nerușinate ale învățătorului „reabilitat” dela școla română.

I s'a spus acolo bietului preot, că este unu inamic jurat al statului, că este sobolul cel mai primejdios, că cu tote ocaziunile și din amvonu predică ură și disprețu contra guvernului, i s'a dis, că numai din cauza lui nu pôte spori numărul școlărilor la școla de stat ungușă din Turțu, că în școlile greco-catolice române nu lasă a se propune limba maghiară, că necăjit din cauza reabilitării învățătorului a exclamat: „așteptați numai ministeriu și învățător, că va veni muscalul și le va plăti el ambiloru,” i s'a mai imputat, că a împinsu pe învățătoru a depune mărturie falsă și altele de acestea.

Resultatul cercetării a fostu, că preotul din Turțu a dovedit contrariul dela tote acuzările acestea și îndată a și datu în judecată pe denunțiantu, care acum se află în arest preventiv.

Adusă păcătoșul de „reabilitat” vreo șese martori contra preotului român din Turțu, der toți l'au datu de minciună.

Acesu esemplu este de ajuns credem spre a ne face să cunoșcem pe deplin marele pericolu, ce amenință în împrejurările de față învățământul nostru românesc.

Nu putem să nu ne exprimăm față de tristul casu din Turțu mirarea, că autoritatea superioară biserică și școlară din Gherla nu mai ia nici o măsură, nu mai dă nici o sentință, cu tote că s'au împlinit 9 luni de când s'a făcut cercetarea în procesul disciplinar al desu

memoratului învățătoru, ci riscă mai bine a lăsa să fiă tărut preotul pe la tribunale, să fiă ocărit și batjocorit de o păcătoșă uneltă a contrarilor școlii române.

Casurile de natura celui din Turțu nu mai sunt ađi isolate, pretutinden se arată urmele uneltirilor contra pacnicei și libere dezvoltări a instrucțiunii române.

Până când voru mai suferi autoritățile noastre biserică și școlare în tăcere aceste fărădelegi? Până unde voiesu să mai mērgă cu umilinta și cu atitudinea lor slugarnică? Nu vedu cum se destramă încet cu încet întreaga țesătură a organismului nostru autonom școlară?

Cerem răspunsu, der nu cu vorbe și scuse, ce în ziua de adă nu mai potă ave nici o trecere, ci prin fapte și mēsură demne și energice de apărare!

Rolul Austro-Ungariei.

Sub acestu titlu a scris diarul din Paris „Le Parti National” unu articol în care, după ce condamnă politica lui Napoleon III, care în contul monarhiei austro-ungare a făcut unitatea italiană și a favorizat restabilirea unității germane, dice că Austro-Ungaria e cu neputință să mai pôtă stăru în alianță cu Germania, o alianță, care însemnează pentru ea ruina în presinte și unu afrontă (rușine) în viitoru. Articolul încheie:

„Hasardul evenimentelor ori mai bine logica providențială a istoriei îl fac ađi pe împăratul Franciscu Ioșif arbitru al păcii europene. El pôte cu o lovitură să răsbune Sadova, să ia asuprași érași rolul istoric al unei mari puteri germane și să recuceră acele două frumoșe provincii italiene. Spre acestu scopu se se pună numai pe partea Franciei și a Rusiei, ca să formeze cu acestea o alianță triplă, care ar fi neasemnată mai glorioasă și mai înfricoșată, decăt aceea, în care se obosesc ađi Austro-Ungaria. Germania, strinsă de brațele de feru ale acestor trei armate puternice, n'ar ave nici o altă alternativă, decăt să se supună fără luptă

ori să se espună unui desastru neevitabil. Statele de sud ale Germaniei de altmintelega nici ele n'arū aștepta până în momentul din urmă, spre a'și separa cauza lor de aceea a Hohenzollernilor. Impăratul Francisc Iosif are o singură ocaziune în mână, poate compensa cu o singură lovitură toate desastrela ce le-a avut în timpul agitată ală guvernării sale, întorcându-se contra Germaniei. El poate fi urzitorul păcii Europei. Dacă spiritul protector, ce de atâtea ori a inspirat Casa de Habsburg, nu-l părăsește, atunci guvernarea sa se poate încheia întocmai ca o splendidă apunere a sôrelui.

Documentele falsificate în cestiunea bulgară.

După cum comunică „Agenția Liberă” în urma unei telegramme primite din Berlin, „Monitorul Imperiului” german publică documentele falsificate privitoare la cestiunea bulgărească, și pentru cari principele de Bismarck asupra invitațiunii țarului avea să examineze conținutul și să cerceteze origina lor.

Cercetările făcute de cancelaria germană au stabilit că n'a fost odată schimb de corespondență între comitesa de Flandra și între prințul Ferdinand de Coburg, și că nici o comunicare politică de soțul acesteia ce s'a atribuit prințului de Reuss nu s'a făcut.

Documentele au fost născocite de nise persoane rămase până acum necunoscute, ală căroră singur scop a fost de a provoca un simțământ de neîncredere între puterile europene. Dacă așertiunea relativă la origina documentelor falsificate ar fi fost întemeiată, s'ar fi putut imputa politicii germane că lucrează cu duplicitate și neonestitate.

Documentele falsificate cuprind trei scrisori ale principelui de Coburg către comitesa de Flandra și o scrisoare a principelui de Reuss către principele de Coburg.

Acosta din urmă scrisoare dice că dacă guvernul german nu poate, pentru moment, să acorde vre ună sprijin oficială pentru luarea în posesiune a tronului bulgar, nu urmăze de aci să nu pôte să încurageze în mod oficios pe principe în interesul păcii și ală politicii germane.

În prima s'a scrisoare, principele de Coburg se bazează pe scrisoarea citată mai sus, pe care o declară scrisă de principele de Reuss însuși.

În celelalte două scrisori către comitesa de Flandra principele de Coburg dice că a primit asigurări ce confirmă că politica germană îi este favorabilă și că de atitudine Germaniei atâră soluțiunea cestiunilor grave pendinte actualmente între Rusia, precum și probă că puterile centrale au bune dispozițiuni față cu densusul.

SCRILE DILEI.

S'a dat ordină tuturoră oficerilor, dice „N. P. J.”, să studieze topografia Rusiei vestice. Lucrearea privitoare la distribuirea oficerilor de gloare s'a terminat și despre acosta au fost înecunoscinate trupele și instituttele militare. La convocarea gloateloră oficerii loră au să fiă imediat la loculă destinațiunii și primescă bană pentru echipament.

„Biserica și Școla” din Arad, dela 20 Decembrie v., spune că Dumineca trecută s'a ținută scrutiniul pentru alegerea deputațiloră congresuali pre întregă teritoriulă aparținătoră la jurisdicțiunea consistorială aradană. Aleși au fost următorii d-ni, și anume: în cerculă Aradului Ioan Popovici Desseanu, avocat în Arad; în cerculă

Radnei Ioan Beleşiu, avocat în Arad; în cerculă Chișineului Mircea Vasiliu Stănescu, avocat în Arad; în cerculă Giulei David Nicoră, asesor referinte la consistoriulă din Arad; în cerculă Halmagiului Teodor Pop, avocat în Baia de Crișiu; în cerculă Buteniloră Demetriu Bonciu, notar public în Arad; în cerculă Lipovei Zeno Mocsonyi, proprietar mare în Bulcin; în cerculă Vingei Vincențiu Babeșiu, membru ală academiiei române de științe; în cerculă Timișorii Paul Rotariu, avocat și redactor în Timișora; în cerculă Banat-Comloșului Dr. Georgiu Popa, asesor referinte la consistoriulă din Arad; în cerculă Chiseteu Dr. Iosif Gală, proprietar mare în Lucareț; în cerculă Șiriei Aureliu Suciu, avocat în Arad; în cerculă Boroșineului Georgiu Feieră, avocat în Boroșineu; în cerculă Birchișului Eugeniu Mocsonyi, proprietar mare în Capolnașiu.

Camera României, implinind 4 ani de legislatură, a fost disolvată prin decret regal. Nouăle alegeri de deputați se vor face în zilele de 23, 24 și 25 Ianuarie 1888. Sesiunea Senatului s'a închis, rămânând ca pentru jumătate din membrii săi, scoși la sorți, să se facă alegeri nouă. Noua cameră e convocată pe ziua de 7 Februarie 1888 în sesiune ordinară.

La 1 Ianuarie n. 2 Țigană din Măeruşă, bărbatul și soția, întorcându-se seara din pădure cu lemne în spate și greșind drumul, au apucat spre Feldiără. De frig au căzut în drum, unde s'au găsită a doua și înghețată. Tot în noaptea aceea au murit de frig în colibă băiatul Țiganiloră înghețat, cum și un altă băiat de Țigan.

Un concert se va arangia de tinerii diletanți din Dobra la 7 Ianuarie st. n. 1888 în sala hotelului „La husariu” cu programul următor: 1. „Cavatina” din opera „Kunok” de Weber, executată de quartetulă instrumentală. 2. „La Paloma” și „Medele ruck” de Weiss, duet pentru flaută și violină. 3. „Dina” apus de A. Pfeil, executată de cartel vocală. 4. „Adagio” de Beethoven, executată de cartelulă instrumentală. 5. Fantasia „Espagnola” în timp de vals de E. M. solo pentru violină. 6. „Andante” de Beethoven, executată de quartetulă instrumentală. 7. „Noră de vijeliă” de cavaldia, solo de baritonă. 8. „Doi ochi” de Gr. Ventura, duet pentru flaută și violină. 9. „Bucurii nevinovate” de Spohn, executată de quartetulă vocală. 10. „Hora Sinaiei” de Gr. Ventura, executată de quartetulă instrumentală. Inceputul la 7½ ore seara. Intrarea de persoană: locul I. 60 cr., locul II 40 cr., parter 20 cr. pentru copii prețurile jumătate. Venitulă curat este destinat pentru bibliotecă școlară. Comiteta: Kallay F., A. Lesnică, los. Morariu, N. Herbăiu. Bilete de intrare se pot procura la D-lă A. Lesnică și seara la casă.

În anulă 1887 au fost declarate de tribunalele ungurești 332 falimente, și acosta 284 contra unor firme de asociațiunii. În Budapesta au fost 51 falimente.

Ministrulă ungureșă Trefort a adresat, nu numai municipiiloră ci și autoritățiloră superioare bisericescă, o ordinațiune, în care le invită să îngrijescă, ca învățatorii populari, în specială aceia ai școleloră confesionale, să primescă punctuală lefurile. — Se știe că cei mai nepunctuală plățiți suntă învățatorii dela școlile populare de stat, pe cari atăt de desă i-au plânsă foile ungurești că moră de fome. Cum se face ca pe ministrulă

să-lă doră cu toate astea inima în specială de învățatorii confesionali? E o apucătură girătă, prin care vrea să mascheze neajunsurile dela școlile de stat.

În Fânaci, o mică comună a comitatului Timișiu, soția țeranului George Ardeleanu, a născut, în dureri cumplite, un copilă mort, adevărată monstru, care avea ochi, nasul și gura în pept și era mai de totă fără cap. Femeia se află binisor, De bucuria că a scăpat de monstru ori de supărare de acosta născere ciudată, țeranul se duse în cărciuma comună, se mbătă cumplit și certându-se cu un Țigan, îl omori pe acesta. Ardeleanu fu predată judecătoria.

Literatură. — A eșit de sub tipar Edițiunea a doua din opulă Recitari de poesii și mici compuneri de felicitări se: Morala miciloră copii pentru usulă claseloră primare, de Zachariă Antinescu, institutor. Edițiunea librăriei Zachariă Nicolau din Ploesci, 1887. Formată 8° pe 46 pag. Prețulă 50 bani. Scopulă acestei scrieri este de a deprinde pe micii școlari de ambele sexe din clasele primare intru a declama mică poesii pentru casuri din viața socială și a deprinde intru a face mică compuneri de felicități ocazionale; a-i deștepta de mică intru cunoscerea datorințeloră loră ca școlari și a deprinde de timpuriu la școlă moralei evanghelice. — Cât pentru succesulă cu care este lucrată opulă acesta, informațiunea cea mai bună ni o dă împrejurarea, că a trebuită deja să se tipărească în a 2-a edițiune, care este încă și mai promițătoare, fiindă coresă și adăugată.

Cursă de stupărită. (Prelegeri ținute cu învățatorii grănițeresci la Deva, în Februarie, și la Vaida-reece, în Iulie 1886, în urma dispozițiunii comitetului administrativă ală școliloră grănițeresci din fostulă regimentă română I de graniță), de Augustin Degană, învățatoră diriginte grănițerescă în Vieșel. Opulă are formată în 8° în mărime de 90 pag. cu 33 figuri. — Din cuprinsulă opului se vede, că d-lă Degană s'a ocupat mult cu acestă prea folositoră ramă economică, fiindă trimis spre scopulă acesta și la espozițiunea regnicolară din Budapesta pentru a studia secțiunea stupăritului. În opulă de față d-sa își espune cunoscințele sale cu multă artă și succes, dându-nă un îndreptariu practic, detaliat și forțe potrivit intru manipularea rațională a sturioră. Cât pentru foloselă mari ale acestui ramă economică, autorulă le arată în prefața acestui opă destulă de lămurit, dovedindă cu cifre rezultatulă la care ajunge din anulă în anulă întreprindătorulă, care a începută stupăritulă cu ună capitală de 80 fl. În sensulă acestei socoteli întreprindătorulă cu ună capitală numai de 80 florini, după o durată de trei ani, nu numai că și-a înapoiată toate spesele de mai înainte, dăr a obținută deja și ună profită de 24 fl., er după anulă ală 3-lea a ajunsă la ună câștigă anuală din cele mai bune și mai rentabile în toate privințele. Lucrearea d-lui Degană fiind în toate privințele corespunzătoare, o recomandămă cu totă dinadinsulă tuturoră economiloră români precepători de carte și mai virtosă tuturoră învățatoriloră noștri.

„Kolozsvar” despre jubileulă „Gazetei.”

Cetimă în „Kolozsvar” dela 29 Decembrie: „Gazeta” își va serba la 1 Ianuarie jubileulă de 50 de ani. În Brașovă s'a constituită ună comitetă arangiatoră, care invită pe Români să ia parte la acestă srbătoare ocațională, și chiar însuși diarulă a invitată pe toți scriitorii români, cari au colaborată cândva la acestă fôie, ca să contribuă prin mică lucrări la alcătuirea numărului ocațională (festiv). Fără îndoială, va fi

FOILETONU.

CERȘETORULĂ.

Novelă.

(Urmare.)

II.

Noaptea era forțe frigidă. Eroii noștri durmiau duși, afară de dada, care erăși se scapă preste pâră la lelea Florică. Gerulă aspru sleise întrăgă natură, și codri și văi, și omeni și dobitoce. Tăcere mormentală, afară de nise dulăi ce băteau noaptea la stele. Pe vremea asta, dău, că mai bine'i să fi ună sêracă lângă toc, decât ună domnă pe drum. Pădurea din apropierea satului răsuna amarnică de hăulită lupiloră. Ceva înfricoșat. Nese pași ușori s'aușiau scârțândă pe omelulă înghețat. Gănușă arată miezulă nopții. Două figuri de omă percurgeau o cărărușă ce duce spre colibă lui Romano. Borborosian cine știe ce vorbe nețelese. Una dintre ele mergea înainte, er cealaltă ținându-se de ună băță o urma. Uraltulă lupiloră făcă săși grăbescă pași.

Puțină încă și erau să între în colibă, când ecă l'aduce pecațele pe dada, ce era mortă de beată. Unde nu'i începe a sudui, a face o larmă ca aia! Unde nu'i întinde la batjocuri biețiloră sêrmani, cari deatâtea ori

'au scăpată de fome, de frig și de atâtea lipse! Unde nu'i face ună tărăboiu de să te pază Dumneșeu!

— „Ce vrei mă orbule?! Ce cauți la casa mea?! Adus'ai bană? adus'ai pâne și mălaiu? Ce-ai adus, en să vedă?!”

— „N'am căpatată nimic, rabde-te Precesta. Nu dau omeni, nu au milă, ori bag-semă suntă sêracă și ei.”

Romano abia se ținea pe picioare. Luă o sticlă de rachiu de după șerpar, supse odată și oftă una; apoi uitându-se lungă în ochii nevetei sale duse:

— „Na, bea și tu Ursico, bea și tu și tac. — Măi orbule, bană, că de nu veți asta?” îi arată ună barosă.

— „De unde să vedă Dăme, de unde să vedă? Nu am ochi, numai urechi!”

— „He, he, he, cică nu are ochi numai urechi!” Cerșetorulă își scose atuncă fluerulă din traistă, și însoțită de glasulă băiatului ce'i era dreptă călăuză, cântă rășă de cu durere! Ai fi crezută că întrăgă lume se duce pe veci sub negura și sub întunereculă nopții, decât în acestă singurătate extremă, cerșetorii n'ară fi începută a cânta. De departe ț-ar fi părută ună omă care cântă în vis și, fiindă vântulă șuera, ai fi jurată că elă în întunereculă nopții, liberă în natură își colindă grăzniculă se uetă. Lovit de tonurile jalnice ale cântărețiloră te-ai fi închinat de spaimă nopții rece pre care

ț-ai fi închipuită o inimă și cu dureri omenescă. Aci s'aușea fluerulă, lin și tângios, aci mai puternic și tremurător, er glasulă băiatului îngânându-se cu celă ală fluerului, făcea adese-ori încurcături ce în urmă, dau acordurile cele mai sublime.

Romano se liniștă și elă pe ună minută, pentru ca furia lui săși ia nouă putere.

— „Bană mișeliloră, ori de nu, mergeți în trăbă-vă, nu vă dau sălaş.”

— „O! țergulă a fostă rău!” răspuse blăjini copilulă,

— „A fostă forțe rău, așa câtă abia de-amă căpatată câtă să mâncămă noi!” secundă orbulă.

Țiganulă atuncă pierdânduși mințile în rachiu se repezi asupra orbului și mi ț-lă înhăță bine, așa câtă rămase sêrmanulă lată la pământ. Raiducu și Noru se treziră și ei la sgomotulă acesta chiar când mama loră trântă pe dada pe ună păcelă, și ajută orbului să scape din mâinile lui. Adormi blăstematulă cu vorba pe buze: la...a...a...să...mă să i...i...mai...da...a...a...u...n...na!

Băiatulă o luă la sănătoss, până'n driculă satului, vedându nebuniile țiganului. Ce s'a făcută însă cu bietulă orb?

Remăsă fără de ajutoră, și cugetându că pe veci va să rămână așa isbucni, într'ună suspină durerosă și lungă monolog!

o demonstrația din toate părțile, de care demonstrația fantasmăză cei cari aprobă și urmăresc atitudinea foiei. — Cu această ocaziune ne aducem aminte, că cu câțiva ani înainte de asta și-a serbat jubileul de 100 de ani o foia germană din Ardeal, care almintreia e cunoscută pentru sentimentele sale patriotice. Așadar presa săsescă și română scie să arate două din foile lor mai vechi, ca ori care alte foi ale noastre din părțile ardelenne. În legătură cu acesta multe gânduri ne-ar pute trece prin minte. La totu casul însă un lucru este sigur. Sigur este, că în timp ce față cu capitala noastră, care se ridică și se întărește, viața publică din ținuturile ungurești totu mai mult începe a se trage și a străbate singură spre centru, pe atunci cei de naționalitate nemaghiară (altmintrelea repetăm, că foia nemțescă de o sută de ani o ținem de un organ patriotic necesar), arată pe terenul de sine stătător al activității sociale un antagonism atât de mare, că puțin contrastându inerției, încât în adevăr ar fi necesar să vorbim câtu mai desu despre acea concentrare absorbitoare de toate și care a devenit a nouă direcțiune a vieții noastre naționale. Bărami de amu avu o capitală mare și puternică precum Szechenyi visa și încep să o facă; dăr ferescă-ne ceriul de aceea, ca și viața noastră socială și spirituală să se concentreze totu acolo, unde ne este politica. Și în adevăr numai astfel de sărbători, cum este și ceea ce „Gazetei“, ne pot cu dreptu reaminti, câtu de necesar a fostu să se deștepte în fine societatea noastră, și câtu de multu a trebuit să ne silim pentru a pute face ca din ținutu în ținutu să se pătrundă viața publică de solemnitatea unor astfel de sărbători, cum a fostu și ceea ce alaltaerii a filialei Kulturregyletului din Clușă... —

Comentariu nu mai trebuie căci cele de mai susu ne dovedesc cum cugetă „Kolozsvar“ cu ai săi despre lucrarea culturală și literară de o jumătate de seculu a concetățenilor lor români.

Cum s'ar pute ajuta la mai sigura înaintare culturală și materială în știință și avere a poporului nostru preste totu? Relele de cari suferu poporul nostru și combaterea acelor. Indicarea (arătarea) mijloacelor ducătoare la scopu.

Disertațiune ce avea să fie citită cu ocaziunea adunării generale a despărțim. II alu Asociațiunei transilvane pentru litera și cultura poporului român, ținută în 30 Octomvre (11 Nov. c. în Făgăraș).

Motto: Uniți-vă în cugetu, uniți-vă în simțiri!... a dăsu laureatulu poetu Andr. Mureșianu.

Onorată adunare generală!*) Când pentru Antiaia să pășesc în această on. adunare cu modesta-mi lucrare, unci n'am pretensiunea de a eși cu ceva nou și percutu (deșevșit), ci de a scote la lumină unele rele de cari suferu poporul nostru, în mijlocul căruia mă întrecu acum de unu deceniu (dece ani) ca invetătoru, încâtu imi voru ierta slabele-mi puteri, a arăta, a recomandă unele mijloce, cari întrebuintate la timpul său, combată relele și se îmbunătățescă reua stare a acestu a poporului. Căci bine vedem, că popore cu totu mai înaintate ca noi în știință și avere, se nisură (silescu) astăzi a înainta și progresa totu mai multu, afla totu mai multe și noue isvora de câștigu, în ratu cu trebuințele ce le reclamă, ce le cere timpul astăzi. Dicu popor, cari în totu privința stau mai e ca noi, se întrec a face progrese totu mai mari, totu ramii științei, cari apoi în urmă au să-le asigure a viitoru mai bunu, mai ferice.

Și ore în fața atatoru mari opintiri de înaintare pôte ca noi Români să fim nepăsători, să ne uităm mâinile încrușișate, cum se opintesc alții din răspuri spre înaintare, și noi să rămânem locului (staționari) e lângă cele știute și nesciute din moși de strămoși? Ne uităm dicu, cum alții profită de nesciința noastră

*) Din cauza unor împrejurări nu s'a potutu citi.

„N'am vedere, ce blăstăm pe capul meu! Lumea ne cunoșce dăr io pe ea nu. Ochii sufletului și-ai minii mele mai de multeori mi-au vorbit de ea, dăr vai! leșartă dorință. D'asurda cerșesc de cele mai multe lor. Omenii trecu pe lângă mine, unu bietu orbu, le cântu, le întind mâna și nimic... nimic. De ce nu m'ar pute naște Dumnezeu a doua oră! Vai, și de-asi avu baremi o jumătate de ochiu, câtu așu fi de fericitu!“

Capul i-se plecă spre pieptu, orbitele lipsite de vedere se strinseră cu totul, buzele lui vinete și reci de frig tremurau ca varga. Părul său frumos și lung cădea în șuvițe bogate pe umerii aprupe goi, er sdrențele pe elu tremurau par'că și ele. În mîntea lui de nenorocitu, tôte s'amestecau și se confundau în giurul unu punctu, în giurul unei dorințe, „de-a vedu.“ Inchipuirile lui erau atât de vii, încâtu adeseori își făcea tipul cularii omu și întindendu mâinile să-lu prindă, nu afla nimic, er pipăindu-și golătatea ochiloru, vai! cum se trântea în pieptu cu disgustulu celu mai deșevșit de viață. Ar fi suitu munți uriași, ar fi trecut prăpășii îngrozitoare, ar fi încungiuratu întreaga lume, să fi avut baremi numai o clipă de vedere.

(Va urma.)

și cum în fine se înaveșcă chiar pe contul nostru? Nu, de o miă de ori trebuie să dicu nu, căci atunci n'am merită a sote mai bună, noi însine ne-am săpa mormentulu, în care apoi amu apune pentru vecii vecilor. Căci nu alții, ci noi însine trebuie să ne croim și asigurăm viitoru, și acesta nu se pôte face, decâtu numai prin o stăruință de feru, prin o muncă neobosită lucrându cu totii cu puteri unite spre ajungerea scopului la carele ținim.

Nu prin nepăsare, indolență și neinteresare, ci prin gruparea tuturor factorilor în giurul unu scopu nobil și mărețu, prin unirea tuturor puterilor ce avem, de cari dispunem, putem să ducem la îndeplinire lucruri folositoare fiicăruia în specie și poporului nostru, națiunei noastre întregi în genere și prin acesta și iubitei noastre patrii.

Dăr mai înainte de a începe ceva trebuie să ne uităm în giur de noi, la poporul nostru și să vedem în ce stare se afla acela: înainteză poporul ori regresează? Și decă nu înainteză, care este cauza rului de care suferu, și cum s'ar pute ajuta poporul nostru, până înă nu'i pre tardiu?

Mai înainte de tôte — cu durere trebuie să mărturisesc — că poporul nu înainteză, elu chiar s'erăcesce. Multe și nenumerate sunt relele de cari suferu poporul nostru, eu însă voiu înșira aci numai unele, lăsându ca cu altă ocaziune să se completeze, să se întregescă acesta prin alți bărbați mai versați în această privință.

1. Causa tuturor relelor este aplicarea poporului spre beutură: beția. Beția din și în și se întinde totu mai tare. Cumcă beția, această lepră periculoasă, se lătesce totu mai tare, se vede și din înmulțirea cărciumelor atâtu pre sate, câtu și în orașe, unde așa ducendu mai în tôte șiua vedem că se deschide câte o cărciumă nouă, resară ca ciupercile din pământu.

Și acesta nu se face că dăr beutura nu se trece, ci de sigur din cauză, că numărul consumatorilor de vinarsu, alu beutoriloru creșce. Dăr decă s'ar lua în băgare de seamă relele cele mari și multe ce le aduce beția, atunci de sigur că ar fugi omenii de beția mai tare ca de focu și de ciumă, căci: „beția aduce s'erăcia“ — dăce o ducătoare vechiă.

Și acesta e tare adevăratu, căci multe averi s'au pierdut prin beția, risipindu-se cu multu mai lesne decum s'au adunatu, și multe familii cari mai înainte stăteau bine, totu prin afurisita de beția au ajuns la sapă de lemn. Alară de aceea beția slăbeșce corpulu, strică sănătatea omului, i scurtă viața și în urmă 'lu pune și în mormentu.

Mulți omeni din popor sunt însu de părere, că vinarsu (rachiu, horinca) întăreșce corpulu. Ei credu în mîntea lor măginită, că decă omulu nu va mai bea câte o „lăcă“ de vinarsu, nici nu mai pôte, își pierde puterea, se bolnăvesce și se pune în patu, și în urmă — lucru firescu — nu mai pôte niciu chiar lucra! Dăr tristă și durerosă presupunere (credință)! Căci taria ce o capătă omulu prin vinarsu, este întocma ca ferbințela frigurilor când este cuprinsu omulu de morburii grele — o taria numai inchipuită, carea însu lasă pre bolnavu cu multu mai slăbitu ca mai înainte. Beția încă este o stare de friguri măiestrite, cari numai la părere întăreșcu (ori mai bine amestec) pre omu, în adevăr însu îi slăbeșce și consumă puterile, întocmai precum și rugina mănăncă ferulu.

Decă ar fi ca beutura să întăreșcă pre omeni, ore atunci fire-aru bețivii așa perii și tremura-re-aru precum tremură în tôte membrele corpului lor? — Alară de aceea, au nu vedem că numai forte arareori și forte puțin bețivi ajungu o viață mai înaintată? Și ore sciti pentru ce? Pentru că tôte bețurile, dăr mai cu seamă beutura vinarsului (rachiu) forte multu slăbeșce corpulu și-lu face aplecatu spre tôte morburile, cari apoi în urmă li curmă și viața.

Într'unu locu, unde muriau omenii de cholera, s'a adevăritu, că dintr'o sută de morți 70 înși au fostu dați la beutura. Dăr bețivii nuși slăbeșcu numai corpulu, ei își vatemă și puterile sufletesci, își pierdu memoria se făcu uitaci — hēbēuci), își tēpescu mîntea și judecata (sē prostescu) și devinū omenii cei mai nenorociți (imbecili). Într'unu spitalu s'a adevăritu, că din 788 omeni smintiți la mîntea, jumătate, adecă 394 s'au smintitu în urma bețurii; er în altu spitalu s'a aflatu, că din 844 smintiți (nebuni) 638 înși au fostu bețivi în viața lor.

Etă dără că bețivii nu se omoră numai trupesc, dăr și sufletesc.

Alară de acesta bețivii duc și o viață de totu nemorală, desfrēnată, petrecendu în lenevire, în injurături de totu ce-i mai sântu, în certe, bătăi, în scurt: duc o viață plină de fără de legi, care viață stricată trece de multe ori dela părinți la copii, devenind și acestia stricați ca părinții lor, căci: „Așchia nu sare departe de copaci“ — dăce unu proverb.

Dăr o altă nefericire mare este și aceea, că bețivii d'odată cu viața își consumă, își prăpădesc și averea, și în fine ajungu cu familiile lor cu totu la cea mai mare miserie și ticăloșie. Ajunși apoi la miserie prin beția, din ea apoi urmăză alte păcate: nerușinarea, înșelăciunea, furtulu și răpirea. Tôte aceste păcate isvorite numai din beția. — De multe ori s'aude, că cutare s'a inpușcatu ori s'a spēnduratu său s'a aruncatu în apă (s'a înecat) și alte multe, cari mai tôte acestea se facu mai numai și numai în urma beției. Etă dăr, că beția este isvorul tuturor relelor și păcatelor din lume. Pentru aceea dăce sf. scriptură:

Nu vē amăgiriți, că Dumnezeu nu se batjocuresce căci ori-ce sēmēnă omulū, aceea și seceră... Apoi: „Nici furii, nici lacomii, nici bețivii, nici calumniatorii (clevețitorii), nici răpitorii nu voru moșteni împărăția lui Dumnezeu (Galat. 6. 7. Corint. 6. 10.)

Lucru destul de tristu este și acela, când în cele mai multe sate în Dumineci și sărbători cărciuma „geme“ de lume, — cum se dăce, eră biserica stă gola.

Nu-i acesta cea mai durerosă dovadă, că pietatea credincioșilor cătră sf. biserică s'a rēcit de totu? Er pe de altă parte, că preotul ca păstoru sufletesc nuși face datoria de pe amvonu, combătendu acesta pornire primejdiōsă?! Ore aci nu s'ar pute ajuta cu cuvēntulu lui Dumnezeu, cu puterea predicii, de carea mai preste totu loculu nu se ține nici o sēmă, afără dăr de cetirea unei vechi „căzării“ care și-a trāit și ea trāitul?... —

Firesce nu se pôte pretinde dela preotulu carele trăiesce după plugu, ca să țină în tôte Dumineca câte o predică, căci la acesta îi trebuie pregătire și studiu; dăr cu atât este mai de condamnatu acel preot, carele acesta nu o face măcaru de câteva ori pe anu, și mai cu seamă atunci, când îi permite acesta și timpul și economia.

În atare casu apoi nu trebuie să se mai plângă de înstreinarea credincioșilor de cătră sf. biserică!

Acestu lucru însu trebuie luat tare în seriosu, încă până au e pre tardiu, luându-se astfel de mēsuru — precum s'a făcutu acesta în multe alte părți că cărciuma, — decă nu tôte șiua — în Dumineci și sărbători: măcaru pe timpul serviciului divin se se țină închisă. Altcum nu trebuie să ne mai mirăm, când vedem că în cele mai multe comune Ovreiulu ajutat de unii fii rētați se face dispunțor în comună! E destul de dureros, dăr a adevăr. Facă-și însu toți cei chemați, datoria, și atunci rēlul încă va înceta cu o oră mai înainte.

Pentru ca însu păcatulu beției să nu se lătescă totu mai tare, încâtu să nefericescă totu mai multu omeni, s'au făcutu în multe locuri anume iusoșiri (reuniuni), membrii căroră s'au legatu prin jurământu a nu mai bea vinarsu și a abate dela această beutura stricăciōsă și pe alții. Ba s'au făcutu chiar legi, cari pedepsesc aspru pe omenii, cari se află beți pe strade, și mai aspru pedepsescu pe aceia, cari facu rele din cauza beției. Ce bine ar fi să se aplice acestea și la noi!

Afără de acesta rēlul ce provine din beția îl pôte vedu ori și cine. Căci pe când bietulu omu plugar muncesc unu anu întregu, cu crunte sudori, pe atunci Ovreiulu-cărciumar trāesc numai din sudorea plugarului, fără nici unu lucru, fără multă băta de capu. Ce plătesc dăr munca cea multă, decă omulu își aruncă paralele în vēntu pe beutura puturosă, carea pe lângă aceea li scurtă și viața?! Unde rămâne însu pierderea lucrului pe timpul câtu petrece omulu în cărciumă? Și ore se mai potu pune la îndoielă chiar și multe nefericiri în familii, cari provin din cărciumă și beția?! —

De multe ori pe când bărbatul petrece în cărciumă, femeia încă nu voiesc să rămână mai pe josu, ea încă o ia într'altă parte, unde însoțindu-se cu alte două-trei femei „surate de ale sale“, încep și ele ași face chefulu totu cu vinarsu. Bărbatul prăpădesce de o parte, femeia cară de alta — lucrulu stă baltă; deci le merge panza. Într'unu tardiu venind amēndoi amēții acasă, unde îi așteptă o „droiă de copii flămēnți și goli“, să iau în vorbe; vorbele trecu în cērtă (gălcēvă), acesta apoi se preface în bătae, se alarmeză satulu, se scolă vecinii, și în urmă etă nefericirea în familie!

Ore nu ne cuprind fiori de mōrte la aușulu acestora?! Și ore pe o atare familie, din care a peritu rușinea de omeni, frica de Dumnezeu, mai este ore vr'o putere omenescă, ca să o mântue de peire și descompunere?

Etă dăr la ce cale scote cărciuma și beția pe omu! Dreptu are dăr poporul când dăce: „cărciuma e ușa iadului.“ Adevăratu că „ușa iadului“ este de carea, decă te țin bine, te duc dreptu în iadu.

Fraților Români! Lăsați dăr la o parte cărciuma și beția, „ușa iadului“, mărginiți-vē trebuințele vōstre măiestrite, puneți-vē pe lucru cu totu-de adinsulu: lucrați și câștigați câtu numai se pôte de multu și păstrați ce ați câștigatu; acesta este pētra înțelepciunei.

(Va urma.)

Ultime sciri.

Viena, 2 Ianuarie. — Ministrulu de rēșboiu a adresatu unu ordinu rezerviștilor corpurilor de infanterie care au primitu deja noua armă cu repetiția de a face dela 10 Ianuarie unu exercițiu de 7 zile.

Belgradu, 2 Ianuarie. — Ministerulu nou s'a formatu astfel: D-nii Sava Gruici, presidentu și ministru de rēșboiu; colonelū Franasovici, afaceri streine; Vuici, finanțe; Milosavljević, interne; Velimirović, lucrari publice; profesorul Gersici, justiția și culte; Steva Popovici, comerț.

Lembergū, 1 Ianuarie. — Cătră țiarulū „Przeglonu“ se anunță din Chișineu, că concentrarea în Basarabia se face cu aceste fronturi: spre România dela Reni la Tuzla și dela Reni la Hotin, spre Austria până la Husiatyn.

DIVERSE.

O instituție grandioasă a înființat o erăși nu de multu baronū Hirsch. Acestu filantropu a depus 350,000 florini cu menirea, ca societatea meseriașilor izraeliți din Viena, care până acum creștea pe anu 600 copii, pe viitoru să pōtă pregăti unu numărū îndoitu de copii și ași face meseriași. Numita societate va încasa spre acestu scopu pe anu 14,000 florini interese.

Editoru și Redactoru responsabilu Dr. Aurel Mureșianu.

Cursul la bursa de Valna
din 2 Ianuarie st. n. 1887.

Rentă de aur 5%	96.45	Bonuri croato-slavone	101.—
Rentă de hârtie 5%	89.—	Despăgubire p. dijma de vin 1/2 ungh.	98.75
Imprumutul căilor ferate ungare	148.—	Imprumutul cu premiu ungh.	119.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de ost 1/2 ungh. (1-ma emisiune)	93.—	Losurile pentru regulara Tisei și Segedinului	121.50
Amortisarea datoriei căilor ferate de ost 1/2 ungh. (2-a emisiune)	—	Renta de hârtie austriacă	76.50
Amortisarea datoriei căilor ferate de ost 1/2 ungh. (3-a emisiune)	110.25	Renta de arg. austr.	79.20
Bonuri rurale ungare	100.—	Renta de aur austr.	107.90
Bonuri cu cl. de sortare	100.50	Losurile din 1860	137.75
Bonuri rurale Banat-Timșu	101.50	Acțiunile băncii austro-ungare	858.—
Bonuri cu cl. de sortare	101.—	Act. băncii de credit ungh.	270.—
Bonuri rurale transilvane	101.—	Act. băncii de credit austr.	269.90
		Argintul — Galbini	—
		impărătesc	6.01
		Napoleon-d'or	10.04
		Mărci 100 imp. germ.	62.37
		Londra 10 Livres sterline	125.90

Bursa de Bucuresti.

Cota oficială dela 14 Decembrie st. v. 1887.

	Cump.	vënd.
Renta română (5%)	93 1/2	94 1/2
Renta rom. amort. (5%)	96—	97—
convert. (6%)	91—	92—
Impr. oraș. Buc. (20 fr.)	34—	36—
Credit fonc. rural (7%)	105—	106—
" " " (5%)	91 1/4	92 1/4
" " " (7%)	103—	104—
" " " (6%)	96—	97—
" " " (5%)	87 1/2	88 1/2
Banca națională a României 500 Lei	—	—
Ac. de asig. Dacia-Rom.	—	—
" " " Națională	—	—
Aur contra bilete de bancă	14. 1/4	15.—
Bancnote austriace contra aur.	2.03	2.04

Cursul pieței Brașov

din 3 Ianuarie st. n. 1887.

	Cump.	Vënd.
Bancnote românesce	8.43	8.45
Argint românesc	8.40	8.43
Napoleon-d'or	10.03	10.06
Lire turcesce	11.27	11.30
Imperial	10.26	10.29
Galbeni	5.90	5.92
Scrisurile fonc. »Albina» 6%	101.—	102.—
" " " 5%	98.—	99.—
Ruble Rusece	109.—	110.—
Discontul	6 1/2—8 1/2 pe an.	

DICTIONARŪ
germano-român

DE THEOCHAR ALEXI

A NOUA MIIĂ de EXEMPLARE.

Opă aprobată de Ministerul Instrucțiunii Publice al României sub Nr. 11,230 din 27 Octombrie 1866.

Agreată de Majestatea Sa Carol I. Regele României, conform notei Inaltului Său Cabinet din 26 (8) Decembrie 1866.

Se află de vânzare la toate librăriile notabile.

fl. 1.50 sau 3 lei 50 bani exemplarul.

Librării primesc rabate foarte considerabile.

A se cere exemplare din Tipografia ALEXI, căci celelalte sunt contra-făcute.

12—12

Anunțiu.

Avemă onore a aduce la cunoștința on. publică, că

„SILVANIA“

institutul de credit și economii, societate pe acțiuni în Simleul Silvaniei, își începe activitatea la

1 Ianuarie st. n. 1888.

Institutul

1. Primesc depuneri de bani pentru fructificare pe lângă 5 1/2% fără nici o reducere.

2. Acordă și numeră sub condiții favorabile imprumuturi pe cambie, pe obligațiuni, pe ipotecă și pe efecte de valoare.

Informații mai detaliate se pot trage dela direcțiunea institutului.

Simleul-Silvaniei, la 27 Decembrie 1887.

Direcțiunea.

Calic pe nimic.

2—3

Numărul prim al Calicului din 1888 îl trimitem oricui ni-l cere, ca număr de probă, gratis.

Abonenții se grăbescă cu trimiterea abonamentului, la Sibiu:

Administrațiunea Calicului.

Sz. 10.424/1887.

Hirdetmény.

alisp.

A vizjogi törvény (1885 évi XXIII t. cz.) 189 §-a valamint ezen törvény végrehajtása tárgyában a nagyméltóságú földmívelés- ipar és kereskedelmi, és a közmunka és közlekedési m. k. Minister urnak által egyetértőleg m. évi Deczember 31-én 45689. szám alatt kibocsátott általános rendelet 87 §-a alapján felszálitom a vármegyeterületén fennálló viziművek és vízhasználati jogosítványok tulajdonosait, hogy a jogosítványaikra vonatkozó engedélyt a mennyiben az 1886 évi September hó 8-án 5803 sz. hirdetményem daczára eddig esetleg még nem adták be most már jövő 1888. évi Mártius hó végeig nálom irásban mutassák

Tipografia ALEXI, Brașov.

be, vagy pedig irásban igazolják azt hogy viziműveik az 1886. évi Ianuár hó 1-je óta háborítlanul fennállanak a nélkül, hogy mások jogosult érdekeit sérténék és mint ilyenek az illetékes hatóságok által károsoknak találtattak volna.

Megjegyzetjük hogy a bejelentések a vízjogtörvények, 191. §-ának második bekezdése értelmében bélyegmentések. Ezen bemutatási, illetve igazolási kötelezettség minden hatósági engedélyre szoruló vizimunkálat tulajdonosára kiterjeszti tehát öntözési, lecsapolási, ármentesítési, ipari-vállalatokra, malmokra, továbbá nyilvános és magán csatornákra, mesterséges víztartókra, védgátokra és zsilipekre egyaránt érvényes.

A kik jogosítványukat igazolni nem tudják, vagy igazolás végett a fentt kitűzött határidőben nem jelentkeznek, azoknak viziművei az idézett törvény 190. §-a értelmében nem léteznek fognak tekinteni és az ily viziművekre nézve a vízjogi törvény 163. és következő szakaszai és a hivatkozott általános ministeri szabályrendelet 3—32, §-ai lesznek alkalmazandók.

Fogarason, 1887. évi Deczember hó 27-én.

1—3

Gramoiu Dániel, alispán.

10.053/1887. sz.

Árverési hirdetményi kivonat.

A brassókir. törvényszék mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Zell Friedrich et Söhne cég végrehajthatónak Coianu Moise és Coianu Zinka végrehajtást szenvedő elleni 284 frt. 24 kr. tökekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a brassói kir. törvényszék (a zernesi kir. járásróság) területén levő Pescera határán fekvő a peseerai 30 tjkben 10,287, 10,288. 10,289. 1290. 10,320/1. 10,323. 10,335. 10,336. 10,337. 10,338. 10,339. 10,340. 10,343. 10,352. 10,344. 10,347. 10,348. 10,351. 10,356. 10,357. 10,366. 10,409. 10,410/1. 10,412. 10,413. hr. számú fekvőkre az árverést 689 frt. ezennel megálapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fentti ingatlanok az 1888. évi Február hó 27-ik napján d. e. 9 órakor Törösvár községe házánál megtartandó nyilvános árverésen a megálapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át 68 frt. 90 kr. készpénzben, vagy az 1881: LX. t. cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi November 1-én 3333. szám a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: LX. t. cz. 170. §. értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Brassó, 1887 Deczember hó 17.

A kir. törvényszék tkvi hatósága.

Onaciu, egyesbíró.

Nr. 257—1887.

AVISŪ.

P. T. acționari ai institutului de credit și de economii „Arieșana“ din Turda li se aduce la cunoștință, că terminul de solvire al v. versamentului al IV-lea (10 fl. de acțiune) a expirat în 24 Noembrie a. c. st. n. deși prin acesta sunt rugați a solvi cât mai îngrabă acest v. versament dimpreună cu procentele de întârziare (dela una acțiune 8 cr. până în 31 Decembrie.)

Turda, 29 Decembrie 1887 st. n.

Direcțiunea institutului de credit și economii „Arieșana.“

D. St. Șulțiu,

direct.

Silvestru Moldovan,

secretar.

2—3

Ügy. sz. 538—1887.

Árverési hirdetmény.

A „Weisz Adolf“ csödtömegének hitelező választmány által hozott határozat alapján a csödtömeghez tartozó künn levő összesen 10,441 forint 38 krajczárt tevő követelések nyilvános árverés útján 1888 évi Ianuár hó 9-ik napján délelőtt 10 órakor csödtömeg gondnok Dr. Weiss Ignatz ügyvéd urnak a belvárosi Lópiatzon 33 ház szám alatt levő ügyvédi irodahelyiségében elfognak adadni, miről venni szándékozók azon megjegyzéssel értesitetnek, hogy az árverési feltételeket a hivatalos órákban a csödtömeg gondnok és az alolirt kir. közjegyző irodájában betevinthetik.

Brassó, ezernyolczszáz nyolczvan hét évi Deczember hó huszonnyolczadik napján.

A hitelezői csödválasztmány és tömeggondnok megbizásából.

Nemes Péter, k. közjegyző.

2—2